

De man zonder schaduw

Kobe de vuurtorenwachter was een beer van een vent. Elke deur was voor hem een hindernis en de balken aan de zoldering bezorgden hem dagelijks een buil of een bluts op zijn kale hoofd. *Potverdomme*, vloekte hij dan steeds. Maar nooit hardop, altijd binnensmonds, want een prater was Kobe niet.

Hij had wel zijn vaste stramien. En elke dag hetzelfde: opstaan tegen de middag, twee boterhammen met een stuk peperkoek ertussen en soppen in koffie, boodschappen doen, koken, eten en dan naar zijn stamcafé *De gekookte Wullok*. Wanneer het tegen de avond liep, beende hij met grote, gehaaste passen terug naar zijn toren. In de winter was dat vroeg, in de zomer was dat iets later...

Wanneer er nog een beetje late zon was, had hij er plezier in om de kinderen te verrassen met zijn schaduw. Als de jongens aan 't knikkeren of bikkelen waren, lag ineens zijn zwarte schaduw over hun spel. En bij de meisjes liet hij graag zijn schaduw glijden over hun hinkelperk.

De kinderen schrokken.

En Kobe, die lachte elke keer. Het was zijn manier om even contact te leggen, want kwaadaardig was hij niet. Een beetje vreemd, een eenzaat. En veel jenever drinken deed hij ook. Maar iemand kwaad doen? Nooit!

Ach ja, dat doet er allemaal niet zoveel toe, laat ik eerder vertellen wat hem overkomen is en waarom hij sindsdien de kinderen niet bang meer maakt met zijn schaduw.

Het gebeurde op de vooravond van Allerzielen.

Hij stapte ietwat lichtelijk beschonken uit de kroeg. De mensen riepen hem na 'Een wakkere nacht, Kobe!' 'Laat de lamp maar draaien' en nog van die zaken die ze elke avond opnieuw riepen. En de kinderen die hem zagen aankomen, stoven weg, zij die hem niet hadden zien aankomen, schrokken weer eens goed.

Kobe stapte over de dijk, over de duinen, tot aan zijn toren. Een kleine witte vuurtoren met een rode kap. Net een omhooggeschoten paddestoel.

Hij stapte zijn rommelig woonkamertje binnen en van één van de rekken pakte hij een fles met koolzaadolie. Ietwat kreunend bij elke tree besteeg hij de trap die tot helemaal boven tot bij de lamp wentelde.

Hij goot de olie in het reservoir, tastte in zijn zak naar lucifers en kwam tot de constatering dat hij ze beneden vergeten had. Hij dus weer de trap naar beneden gewenteld en ook daar vind hij geen enkel luciferdoosje meer. En bij overmaat van ramp was ook de kachel uitgegaan. *Verduiveld!* riep Kobe luid en hij schrok even, want hij was niet van gewend om de naam van de duivel uit te spreken en al helemaal niet zo luid.

Er zat niets anders op dan terug naar het dorp te gaan om een doosje lucifers. Hij was nerveus want de avond begon al te vallen en die lamp moest aan. En wel zo snel mogelijk.

Hij haastte zich over het duinzand en was nog maar een paar honderd meter ver of hij zag een lichtje aan de zeekant. Iemand liep daar met een lamp...

Kobe glimlachte en struinde in de richting van het lichtje. Zo zou hij nog sneller een vlammetje versieren dan hij had gedacht!

Maar dan zag hij dat er toch één en ander niet pluis was... Die lamp stond daar op het strand. Niemand was er in de omgeving te zien.

Vreemd, mompelde Kobe en in normale omstandigheden zou hij het veilige voor het onveilige hebben gekozen en zou hij zijn kont hebben gekeerd. Maar nu had hij dat vuurtje dringend nodig.

Hij stapte dus verder, tot bij de lamp, bukte zich en op het moment dat hij het wilde pakken, hoorde hij een stem: 'Hela, laat dat eens staan, beste kerel!'

Kobe schrok en keek in de richting vanwaar de stem kwam en toen schrok hij nog heviger.

Uit het water kwam een broodmagere man gestapt, zijn gezicht grijs, haast doorschijnend, zijn oliekker doorweekt en gescheurd. Over zijn schouders een touw en aan dat touw een net.

Kobe slikte, maar weglopen zat er niet in, want van de schrik kon hij zijn benen niet meer bewegen. De man die daar kletsnat uit het water kwam gestapt was 'De Eeuwige Kruwer'. Een man die ooit een pact met de duivel sloot om alle garnalen van de Noordzee te kunnen vangen en zo heel rijk te worden... maar de kleine lettertjes van het contract niet had gelezen. Hij werd gedoemd om eeuwig garnalen te blijven kruien. Met zijn net op zijn rug en zijn lampje in zijn hand.

'Je weet dus wie ik ben', smaalde de man tegen Kobe.

Kobe knikte en keek daarbij of hij de duivel in eigen persoon zag. En in zekere zin was dat ook zo.

'Ach, sta niet zo te beven', zei de man. 'Je hoeft geen schrik van me te hebben, ik ben een verdoemde ziel, niets meer en niets minder, het enige wat ik wil is mijn lamp.'

Kobe trok zijn stoute schoenen aan, want die man kon hem inderdaad niets maken. 'Toevallig heb ik óók die lamp nodig', zei hij.

'En waarvoor zou jij dat nodig hebben?' smaalde De Eeuwige Kruier. 'Je hebt verdomme een vuurtorenlicht! Geen nacht zonder licht... kort lang... kort lang... kort lang...'

'Kort lang...' herhaalde Kobe eens. 'Mijn vuurtoren houdt je dus gezelschap, als ik het goed begrijp?'

De kruier knikte: 'In zekere zin verstroot het mijn saai bestaan, ja.'

'Vannacht zul je het zonder moeten stellen, want ik heb geen vuur meer...'

'Ga naar het dorp en geef me mijn lamp terug', eiste de Kruier. 'Het is het enige lichtpuntje in mijn leven.'

'Het wordt al donker', zei Kobe en hij werd hoe langer hoe zenuwachtiger. 'Die lamp moet aan!'

De Kruier twijfelde nog even, maar gaf toen zijn lamp aan Kobe. 'Hier, pak aan, maar doe vlug... ik wacht hier wel even.'

'Ik breng hem zo terug' zei Kobe, maar toen hij terug naar zijn vuurtoren was gegaan en het licht had aangestoken, kreeg hij een ander idee.

Die duivel heeft al genoeg mensen de stuipen op het lijf gejaagd. Hij krijgt zijn lamp niet terug!

Tegen de ochtend toen er al wat klaarte in de lucht kwam, kreeg Kobe echter spijt van zijn beslissing. Hij pakte de lamp en rende ermee naar de zee, maar nergens was nog een spoor van De Eeuwige Kruier te bekennen. Hij riep nog even, maar alles bleef stil. Op het geluid van de golven na. En het was vreemd die ochtend. Het was alsof de golven fluisterden. Alsof ze steeds weer een paar woorden fluisterden.

Kobe luisterde heel goed, probeerde te verstaan wat de golven fluisterden, maar hij kwam er niet uit.

De zon kwam die ochtend rood op. Op hetzelfde moment ging de lamp uit. En toen verstond Kobe wat de golven fluisterden. 'Je schaduw, je schaduw, je schaduw... het leek op kort lang... kort lang...'

En toen zag hij wat er aan de hand was. Daar waar de zon de schaduw van zijn lijf had moeten werpen, zwart en groot, daar lag het zand heldergeel en zonbeschenen.

Kobe had geen schaduw meer...

De duivel had zich gewroken.

Sinds die bewuste allerzielennacht is De Eeuwige Kruier niet meer gezien geweest. Ja, hoe zou hij ook nog kunnen gezien zijn, als hij zijn lamp kwijt was?

De volgende dag had Kobe zijn schaduw terug. En hij deed zijn verhaal uitgebreid in *De Gekookte Wullok*. En iedereen had hem getraakteerd, want het was de eerste keer dat hij zo lang en zo veel gepraat had.

Vanaf toen durfde hij de kinderen niet meer te doen schrikken. Toch bleven ze uit elkaar stuiven wanneer hij eraan kwam. Want hij werd nog heel lang 'de man zonder schaduw' genoemd.